

Posudek bakalářské/magisterské diplomové práce
Posudek - Závěrečná práce - CZV

Student: Alžběta VÁCLAVÍKOVÁ

Obor: ČJ - D

Název práce v českém jazyce: Dramatizace literárních děl v Národním divadle po roce 1990

Název práce v anglickém jazyce: Dramatization of literary works in the National theatre after the year 1990

Vedoucí práce: doc. PhDr. Pavel Janoušek, CSc.

Oponent práce: prof. PhDr. Dagmar Mocná, CSc.

Posudek školitele:

Úkol zmapovat, jakým způsobem Národní divadlo během posledních desetiletí přistupuje k dramatizacím české prózy, je nepochybně podnětný a zajímavý. Alžběta Václavíková si přitom vybrala čtyři významné inscenace vzniklé podle výrazných literárních předloh: Mrštíková *Roku na vsi*, Hrabalovy prózy *Obsluhoval jsem anglického krále*, Vančurovy *Markéty Lazarové* a konečně Němcové *Babičky*. První z nich dramatizoval Miroslav Krobot a byla uvedena v režii Ivana Rajmonta v roce 1993. Druhou upravili Petr Oslzlý a Ivo Krobot, který ji také v roce 1998 režíroval. Na dramatizaci třetí se podíleli Marek Horoščák, Josef Kovalčuk a J. A. Pitínský, v jehož režii byla v roce 2002 uvedena. Poslední diplomantkou sledovaná inscenace pak vznikla na základě starší dramatizace Růženy Pohorské; jejími autory v roce 2007 byli Lenka Kolihová Havlíková a opět režisér J. A. Pitínský.

Takovýto výběr považuji za vhodný a rozumný, neboť diplomantce umožnil vedle sebe postavit nejen rozdílné typy předloh, ale i odlišné inscenační způsoby. Je to ale také úkol značně náročný. Vzhledem k literární specializaci diplomantky je proto dobře, že se sice v míře nezbytné dotkla problematiky teatrologické a teoretické, nicméně soustředila se především na problematiku textu. A oceňuji také dosti důkladný sběr materiálů k jednotlivým prózám i inscenacím.

Výchozí pozice Alžběty Václavíkové je historicky popisná: jednotlivé inscenace vykresluje v samostatných výkladových blocích, a to v chronologickém pořadí podle data jejich uvedení. Její přístup k tématu není ani tak komparativní a analyticky rozebírající jako spíše extenzivně shromažďující. Což se projevuje i v tom, že se diplomantka nespokojuje s rozbořením

procesu proměny prózy na divadlo, ale snaží se také zachytit či alespoň připomenout genezi a osudy adaptovaných literárních děl. Význam její práce je tak především v tom, že na jedno místo soustředila množství informací a podařilo se jí také vcelku zdařile charakterizovat postupy, které jednotliví dramatičtí volili ve vztahu ke konkrétní předloze, ale i k projektované podobě inscenace.

Žánrově a svým naturelem Václavíková inklinuje spíše k esejistické výpovědi. To jejímu textu na jedné straně dává jistou čtivost, na straně druhé ji to však také občas svádí ke stylistickým a formulačním neohrabanostem a nepřesnostem. Jako školitel přitom musím ocenit, že diplomantka během krátké, nicméně intenzivní práce na závěrečném znění textu byla schopna si tuto svoji slabinu uvědomit a také ve značné míře korigovat.

Doporučuji práci k obhajobě se známkou velmi dobře.

V Praze dne

.....

Podpis